

och alla tre satte sig högeligen deremot. De kunde icke tänka på att taga Hugot med sig; deras fader skulle behöfva honom hemma och för dem vore Hugot af ingen nytta. De skulle hjälpa sig lika så bra, om icke bättre, utan honom.

Sanningen att säga, voro dessa unga, äregiriga jägare angelägna att icke frånrofvas någon del i äran af deras företag, hvilket de visste skulle blifva händelsen, om Hugot skulle åtfölja dem. Hugot var icke alls någon beryktad jägare, fullkomligt motsatsen, icke någon hjelte heller, fastän han hade varit en *chasseur à cheval*, och bar sådana fruktansvärda mustacher. Detta visste öfversten förut ganska väl och gjorde derföre icke mycket påstående om att Hugot skulle medfölja dem.

Hugots egenskaper lyste bättre i en annan verkningsskrets, i *köket*. Der var Hugot hemma. Han kunde tillaga en omelett, frikassera en kyckling eller anrätta en *canard aux olives*, som mr Soyer sjelf. Fastän Hugot under många år följt sin gamle herre och sina unga herrar på jagt, hade han icke den ringaste smak derför. Han hade en helsosam fruktan för björnar, pantrar, och hvad beträffar indianerna... hu, *indianerna!*

Min unge vän, när du kommer att tänka på dessa indianer, när du påminner dig att femtio stridslystna stammar af dem lefva och ströfva omkring i prairierna, att många af dem äro svurna fiender till hvita män, hvilka de döda hvarhelst de möta dem, liksom du skulle vilja göra med en galen hund eller en giftig spindel; som jag sagt, då du tänker härpå, förvånar det dig att den gamle fransyske eller korsikanske fadren skulle samtycka att låta sina söner antråda en så farlig färd. Det ser onaturligt ut, eller hur? Det ser verkligen så ut, då vi betänka att öfversten innerligt älskade sina tre söner, lika